

soudu, že si sama pozůstalost projedná a proto nebyl prvý soudce povinen, vyhověti návrhu netáře a zaslati mu pozůstalostní spisy za účelem sepsání inventáře a provedení odhadu pozůstalostního jmění, to tím méně, jelikož toto není značné.

Čís. 1709.

Na základě prohlášení ustupujícího věřitele, že svoluje, by postoupení knihovní přednosti bylo poznamenáno, nelze povolití ani vklad ani poznámku postoupení přednosti.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, R I 579/22).

Banka domáhala se na knihovním soudě zároveň se žádostí za vklad zástavního práva, by jí byla povolena poznámka přednostního práva před dřívějším knihovním věřitelem Eduardem W-em, předloživši jeho prohlášení, svolující k poznámce přednostního práva. Knihovní soud povolil vklad práva zástavního i přednostního práva, rekursní soud žádost, pokud se domáhala poznámky přednostního práva, zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Devolací rekurs není odůvodněn. Dle § 45 třetí dílčí novely k obč. zák. lze změnití pořadí knihovních práv pouze vtělením nebo záznamem přednostního práva. Z důvodové zprávy k této novele je zřejmo, že pro listiny, které obsahují dotyčná prohlášení knihovních věřitelů, platí — protivou k dřívějšímu právnímu stavu ve smyslu §§ 20, b) 30 a 53 knih. zák. a § 218 ex. ř., kde stačila pouhá poznámka, — přísnější předpisy §§ 26 a 31 i násl. knih. zák. tedy zejména ustanovení § 32 odst. b), dle něhož v našem případě knihovní věřitel by musil výslovně prohlásiti, že souhlasí s vtělením přednostního práva. Než stěžovatelka předložila prohlášení knihovního věřitele Edvarda W-a ze dne 4. ledna 1921, ve kterém tento povoluje pouze knihovní poznámku přednostního práva. a stěžovatelka v souhlasu s touto listinou a nikoliv následkem chyby ve psaní, jak nesprávně se domnívá rekursní soud, navrhuje nikoli vtělení nebo záznamu přednostního práva, nýbrž pouze jeho poznamenání. Dle zásad, vyslovených v §§ 32, lit. b) 85, 94, 95 a 96 knih. zák. měl knihovní soud se zabývatí pouze návrhem na poznamenání a nesměl povolití vtělení přednostního práva, jelikož stěžovatelka takové žádosti nepodala, ani nebyla oprávněna podatí vzhledem k obsahu prohlášení Edvarda W-a. Že návrh na povolení poznámky přednostního práva není přípustným, je zřejmo z ustanovení § 45 třetí dílčí novely k obč. zák., pročež nebylo lze vyhověti dovolacímu rekursu. Bylo proto potvrzeno usnesení rekursního soudu, jenž — ovšem jinou cestou — dospěl k témuž výsledku.